

Corrie Greefkes: 'In opbouw' Uitgeverij Boekscout, Soest 2015. ISBN: 9789402217193
Zie ook: www.boekscout.nl (Larsensyndroom/ Aangeboren afwijking/ Zeldzame ziekten/Spiritualiteit/ Bejegening/ ED)

Soort boek/ziekte stijl:

Boek van 176 pagina's waarin Corrie Greefkes beschrijft hoe ze geboren werd met het syndroom van Larsen, een zeldzame ziekte, opgroeide, trouwde, en twee zonen kreeg met het Syndroom van Larsen, Het syndroom van Larsen is een erfelijke aandoening. Bij de gewrichten is de kom te ondiep waardoor een knie of een schouder heel gemakkelijk uit de kom gaat (luxeren). Doordat dit zo gemakkelijk gebeurt, worden de banden te ruim en de spieren moeten het opvangen. Corries zonen zijn beiden gestorven. Over het leven met deze zoons schreef zij het boek *Ge-wezen-ouders* (2012). In dit boek gaat zij in op haar jeugd en leven met de aandoening.

"Corrie Greefkes is geboren met het Larsensyndroom. Over dit syndroom is weinig bekend, waardoor zij overal extra voor moest vechten. In de jaren '50 deed Corrie mee aan een gebedsgenezing. Hierna kon ze weer lopen en mensen dachten dat ze geopereerd was. Jaren later krijgt Corrie kinderen. Zij blijken ook het Larsensyndroom te hebben. In dit boek vertelt Corrie over de invloed van deze handicap op het leven van haar gezin."

Zie ook:

<http://www.patientervaringsverhalen.nl/?id=2519&pagina=Boek&keyword=Ge-wezen-ouders>

Over de schrijfster:

Corrie Greefkes (Ede, 1949) is geboren met het Larsensyndroom. Ze groeide op in een kroostrijk gezin dat woonde te Ede, Apeldoorn, Amsterdam en Hem. Ze werkte o.a. in de thuiszorg en bij Eben Haëzer, later bij Ikzelf en trouwde met Emiel. Zij kregen twee zonen Manuel en Erik met het Larsensyndroom. Manuel had, als gevolg van een medische fout ook een verstandelijke beperking. Beide zoons stierven in 2006, 28 weken na elkaar. Manuel was 33 en Erik 29. Ze schreef over haar ervaringen met de ziekte en de strijd van haar kinderen eerder het boek *Ge-wezen-ouders* (2012).

Korte beschrijving:

De ouders van Corrie waren van oorsprong communisten. Daardoor belandde vader, 'een extreem persoon', tijdens WO II in het verzet en werd opgepakt. Gedurende die tijd werd hij erg gelovig, hij liet zich dopen in de gereformeerde kerk en haar moeder volgde na enige aarzeling. Hij kwam met vlektyfus en TBC terug en daarom verhuisde het gezin van Amsterdam naar Ede. Daar werd Corrie geboren na Frits, Tonnie en Greetje. Als Frits en Tonnie, wanneer het gezin weer in Amsterdam woont, een vondeling vinden, wordt deze jongen, Erik ook door het gezin geadopteerd. Corrie beschrijft hoe de artsen haar ouders vertelden dat zij het eerste kind was in Nederland met een onvolwaardig bottenstelsel. Ze had een bijna open gehemelte, een bijna open rug, haar fontanel sloot zich pas op haar vierde jaar met behulp van een injectie, en haar kin liep bij de geboorte door tot aan haar borst. Vandaar dat ze gedurende haar jeugd veelvuldig in het ziekenhuis lag en als klein kind tot aan haar borst in het gips werd gezet.

Ze licht vele behandelingen toe, hoe haar ouders daarmee om zijn gegaan, hoe hun gezin steeds hebben geprobeerd haar bij zoveel mogelijk te betrekken en creatief bedachten hoe ze problemen konden oplossen. Corrie schrijft ook over wat het geloof van haar vader voor invloed heeft gehad op hun gezinsleven en haar jeugd. Vader nam in 1958 Corrie mee naar een gebedsgenezing waarna zij kon lopen. Dat leverde weer meer mogelijkheden voor haar op. Vader sloeg enigszins door, verbood bijvoorbeeld plaatjes draaien, verbrandde alle boeken en foto's, en het duurde heel lang voordat er een televisie kwam.

Ze beschrijft haar schooltijd, vertelt hoe ze opgroeide en benoemt moeilijke en leuke zaken. Het gezin leefde eerst in Ede, even in Apeldoorn maar vervolgens langer in Amsterdam en tenslotte op een boerderij in Hem waar regelmatig mensen bij hen woonden. Corrie vertelt over het halen van een zwemdiploma, musiceren met het hele gezin, een gesprekstafel, verschillen tussen haar en haar zussen, het ontmoeten van haar toekomstige man, hoe ze elkaar vonden, trouwden en hun zoons kregen. Tussendoor beschrijft ze daarbij waar zij last van heeft gehad als gevolg van het syndroom van Larsen o.a. bij bevallingen en dat is niet gering.

Ze eindigt met het kort toelichten van het leven met en de dood van haar zoons en haar leven anno 2013.

Wat viel op:

Als je beide boeken gelezen hebt, valt je op dat er veranderingen zijn binnen de hulpverlening, maar ook dat de ouders van Corrie en Emiel als ouders van gehandicapte kinderen niet serieus werden genomen. En dat zij beiden geen negatieve ervaringen hebben gehad met de zorg, waardoor hun vertrouwen is geschaad.

De vader van Corrie verzoon veel 'hulpmiddelen' bijvoorbeeld om te zorgen dat Corrie vervoerd kon worden, terwijl ze als kind in het gips zat.

Dat vader met Corrie naar een gebedsgenezing gaat en zij daarna kan lopen.

Citaten:

Pag.11: 'De bekering van pappa heeft de opbouw van mijn leven bepaald en ik heb nog steeds steun aan het geloof.'

Pag.21: 'Mijn moeder had niet het Larsensyndroom, maar eerder het tegenovergestelde, want haar heupkom was juist te veel versleten. Daar heeft zij een korter been aan over gehouden en zij kwam daardoor mank te lopen. Zij had dan ook helemaal geen vertrouwen meer in de medische wereld.'

Pag.84: 'Wij zongen liederen met elkaar met de begeleiding van onze eigen instrumenten.'

Pag.103: 'Sinds mijn ouders tot het geloof waren gekomen, kwamen zij niet meer bij de tandarts.'

Er werd mij gezegd, als ik erge pijn in mijn mond had, dat ik de Heer moest vragen om deze pijn van mij weg te nemen. Ik had soms zo'n pijn in mijn mond, dat ik met mijn hoofd tegen de muur sloeg.'

Pag.129: 'Opeens lag ik op de grond mijn beide knieën luxeerden en bovendien ging

ook mijn linker heup uit de kom. Ik was niet de enige die geschrokken was, de kinderen natuurlijk ook.'

Pag.136: 'Mijn zegeningen zijn:

-dat ik van mijn kinderen geleerd heb, om ondanks de narigheid 'de eilandjes van geluk' te blijven zien.'

Pag.164: 'Wij hebben van 1977 tot en met 2005 maar liefst driehonderdvijftig hulpverleners over huis gehad.'

Recensies/Extra:

Boekscout.nl: 'René Bil: Voor dit boek heb ik de correctie en redactie mogen doen.

Daardoor heb ik mij er intensief mee bezig gehouden. (...)Het boek is dus een uitgelezen voorbeeld van: het nuttige (leerzame) met het aangename (jeugdverhalen) verenigen.'